Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 246. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 22-го ЛИСТОПАДА 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, NOVEMBER 22, 1980 No. 246 VOL. LXXXVII.

Округа УНС в Рочестері відбула організаційні наради

ПРИГОТОВЛЯЄТЬСЯ ДО КОНВЕНЦІЇ В 1982 РОЦІ

Група учасників нарад в Рочестері

Рочестер, Н. Й. — В неділю, 9-го листопада ц. р., тут відбулись збори Окружного Комітету УНС з участю головного предсідника д-ра Івана Флиса. Метою наради було застановитися над організаційною кампанією в осінньо-зимовому сезоні і пожвавленням союзової та громадської праці Відділів. В нарадах взяли участь 25 секретарів та організаторів, які не тільки цікавилися працею Централі, але у дискусії висували дуже цінні пропозиції, як треба покращати організаційну працю.

Напередодні цих зборів д-р І. Флис, а також більшість секретарів взяли участь у бенкеті Українського Братського Союзу з нагоди його 70-літнього ювілею, на якому головний предсідник УНС виголосив довше привітальне слово для ювілята від Екзекутивного Комітету і від себе особисто.

Нарадами проводив голова Округи Володимир Гавриляк, а секретарював Д. Пристай. Голова Округи зробив підсумки праці Окружного Комітету, зокрема організаційної, і з жалем ствердив, що до кінця жовтня ц. р., Округа зуміла зорганізувати тільки 51 членів на призначених 100 в цьому році. Секретарями, які зорганізували п'ять і більше нових членів були: В. Гавриляк (Відділ 316) — 17 членів, Василь Попович (367) — 9 членів, Михайло Малиновський (437) — 9 членів, Теодор Кубарич (217) — 7 членів. Голова ствердив, що чотири Відділи з усіх 10 не дали ані одного члена.

Переходячи до іншої теми В. Гавриляк заявив, що Округа повинна бути гордою, що Головний Екзекутивний Комітет обрав Рочестер місцем чергової Конвенції УНСоюзу. Організатори і секретарі повинні тому докласти всіх зусиль, щоб виконати, а то й перевиконати покладену на них квоту в організуванні членства і показати, що вони дбають про ріст своєї установи.

Виступаючи з довшим привітанням, д-р Флис поінформував при тому членство про стан УНС, майно якого систематично зростає, хоч втрати членства відчувається вже від 1969 року. Велику втрату членства в 1979-80 роках треба приписати невідрадній економічній ситуації (інфляція, рецесія тощо), яка тепер панує в ЗСА. Він закликав секретарів посилити організаційну працю, щоб частинно зменшити втрати.

Після вечірньої інформації головного предсідника відбулась загальна дискусія над організаційними проблемами, у якій забирали голос багато присутніх, які одноголосно ствердили, що Округа може виконати накладену на неї квоту в організуванні членства і пробіцяли поробити заходи в цьому напрямі.

(Закінчення на стор. 4)

УНСОЮЗ ДАЄ МОЖЛИВІСТЬ НАБУТИ СТУДІЙНУ ПОЗИЧКУ ДО ВИСОТИ 7,500 ДОЛ.

Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу має добру вістку для молодечих членів і їхніх батьків.

Головний Екзекутивний Комітет на свому засіданні в дні 1-го листопада 1980 року схвалив резолюцію, яка гарантує молодечим членам студійну позичку до висоти 7,500 долярів.

Починаючи з днем 1-го листопада 1980 року, діти у віці до чотирьох і пів року, які будуть забезпечені на суму 15,000 долярів життєвого забезпечення, матимуть гарантовану студійну позичку на суму 5,000 долярів. Якщо вони будуть забезпечені на суму 25,000 долярів життєвого забезпечення, їм буде гарантована студійна позичка у висоті 7,500 долярів.

Діти у віці від 5 — 10 років, які будуть забезпечені на суму 15,000 долярів життєвого забезпечення, матимуть гарантовану студійну позичку на суму 4,000 долярів. Коли ж вони будуть забезпечені на суму 25,000 долярів життєвого забезпечення, їм буде гарантована студійна позичка у висоті 6,000 долярів. Ця позичка буде розложена на протяг чотирьох років на оплату за студії у коледжі, чи іншій висовій школі.

Програма студійної позички відноситься виключно до молодечих членів, які є забезпечені грамотою Р-20 /забезпечення платне по смерті з вкладками на протязі 20 років/. Відсотки від цієї позички виноситимуть 3 відсотки річно. Ці відсотки нагромаджуватимуться на протязі навчання апліканта і будуть плачені в часі сплачування позички.

Сплачування позички зачинається три місяці після закінчення студій апліканта. Позичка мусить бути повністю сплачена не більше як 20-ма чвертьрічними ратами на протязі п'ятьох років.

У теперішньому часі постійно зростаючих коштів студій УНСоюз радий, що може прийти з допомогою нашим членам, які бажають здобути вищу освіту. Того роду інвестиція в додатку до життєвого забезпечення за низьку ціну, покриє більшу частину, якщо не повністю, коштів навчання.

Заохочуємо батьків завчасу плянувати майбутнє їхніх дітей і цією дуже цінною програмою запевнити їм вищі студії.

Це є ще один спосіб, яким УНСоюз старається допомогти кожночасним потребам кожному поколінню українців в Америці.

За точнішими інформаціями і з аплікаціями просимо писати чи телефонувати до вашого місцевого секретаря, або до Головної Канцелярії УНС — 30 Монтгомері Стріт, Джерзі Сити, Н. Дж. 07303 Тел.: /201/ 451-2200.

В ПЕКІНІ ПОЧАВСЯ СУД

Пекін, КНР. — Давно заповіданий, многократно відкладаний суд над вдовою Мао Зедонга Чіянг Чінг, його секретарем, одним з найближчих співробітників і ідеологом китайського комунізму Чен Бода, колишнім шефом штабу китайських червоних військ генералом Гуанг Йонгшенгом, командантом воєнного летунства КНР, генералом Ву Фашієном і шістьма іншими обвинуваченими почався в Пекіні в четвер, 20-го листопада. Всім обвинуваченим закидають державну зраду, організацію перевороту, деяким співучасть в організації плянованого вбивства Мао, насильства над численними громадянами КНР, з яких деякі закінчилися смертю тощо.

Трибунал складається з 35 осіб, між якими цілий ряд відомих китайських правників, Предсідником трибуналу є відомий у Китаї суддя Чінг Гуа, а головним прокуратором Гуанг Гуочінг. Лави присяглих немає. Перед тим в пресі були повідомлення, що суд буде відкритий, хоч доступ для закордонної преси буде закритий, одначе з першого дня суду відбувається він поза закритими дверима. В радіо були повідомлення про перебіг суду, а в китайському телебаченні була п'ятихвилинна передача деяких судових сцен.

Суд цей може мати вагомі наслідки внутрі й назовні. Внутрі він буде передусім пробою для судової системи КНР. Китайська судова система різниться від інших у світі. В ній прийнято, що одною з основ присуду в карній справі має бути признання своєї вини, а можливо що й деякі інші. Згідно з підставами сучасного китайського судочинства оборонці підсудних є частиною судового апарату які мають довести вину обвинуваченого. Оборонці мають шукати тільки за злагіднюючими умовами. Протягом довгих років професія адвокатів взагалі була знесена і щойно яких два роки тому її відновлено, але її характеру ані процедури поступування ще остаточно не устійнено.

Всі обвинувачені були близькими співробітниками Мао, а в добі „культурної революції" її керівниками і помічниками Мао. З того можуть виплисти спроби включити й Мао в закидувані обвинуваченим деякі злочини, але дотепер прокуратура, суд, як і ціла державна система намагалися до такого не допустити.

Особливо цікавим є закид, можливо не зовсім докладно зформульований, що деякі підсудні, самі або за посередництвом маршала Лін Біяо, який загинув у летунській катастрофі в 1971 році в часі утечі до СССР після викриття його пляну вбити Мао і вчинити державний переворот, співпрацювали з Москвою. Така можливість викликує чимале стурбування в керівних колах СССР, які заздалегідь роблять заходи заперечити такі підозріння. Пресове агенство ТАСС перед декількома днями покликалося нібито на зізнання генерала Гуанга Йонгшенга, в яких він абсолютно заперечує „будь-яку причетність" до приписуваної їм змови „з метою замаху на життя Мао Зедунга".

У МАДРИДІ ВІДБУЛАСЯ ДРУГА УКРАЇНСЬКА ПРЕСОВА КОНФЕРЕНЦІЯ

Мадрид. (УІС „Смолоскип"). — У четвер, 20-го листопада цього року, в готелі „Евро-Билдінг" у середмісті Мадриду відбулася друга українська правозахисна пресова конференція, яку зорганізував Вашінгтонський Комітет Гельсінкських Гарантій для України у близькій співпраці Закордонного Представництва Української Гельсінкської групи і КПЛ СКВУ.

Пресконференція була присвячена засудові Василя Стуса, члена Української Гельсінкської групи, і судові над Ганною Михайленко, який мав відбутися у листопаді цього року в Одесі.

Пресконференцію керував Андрій Каркоць, представник вашінгтонського Комітету Гельсінкських Гарантій для України, і на ній виступали: ген. Петро Григоренко, д-р Ніна Строката і д-р В. Малинкович, члени Української Гельсінкської групи; Айше Сейтмуратова, представниця кримських татар. Зворушливим був виступ на пресконференції 38-річного литовця Владаса Сакаліса, який втік з Литви в Швецію у липні цього року, пройшовши пішки біля 600 км. Заяву солідарності з пресконференцією вислав Леонід Плющ, який у зв'язку з від'їздом до Парижу, не міг взяти в ній участи.

На захист В. Стуса

У першій частині пресконференції А. Каркоць відчитав по-англійськи, а Олесь Хам з Аргентини в еспанській мові звернення академіка Андрея Сахарова до учасників Мадридської Конференції на захист Василя Стуса. Після відчитання всі присутні на залі учасники національних правозахисних груп СССР підписали цей заклик, який згодом передано господарям Мадридської конференції — Міністерству закордонних справ Еспанії, всім делегаціям і пресі.

Акт підписання заяви фільмували і фотографували численні представники телевізійних станцій і преси.

На численні питання представників преси відповідали всі учасники пресконференції. А. Каркоць говорив про потребу пов'язаності оборони національних і людських прав з економічною співпрацею Сходу і Заходу. Ген. Петро Григоренко розповів про життя Василя Стуса, який у 1975 році, коли були підписані Гельсінкські Угоди, був до непритомности хворим, маючи внутрішні кровотечі і якого влада жорстоко переслідує дотепер. Накінець ген. Григоренко заявив: „Ми ставимо вимогу до учасників Мадридської конференції — не підписувати жадного заключного документу, аж поки не буде звільнений В. Стус і поки не буде прийнято нашої вимоги про звільнення усіх членів Гельсінкських груп і всіх політв'язнів СССР".

Володимир Малинкович доказував, що виступи на захист українських правозахисників є боротьбою за їхнє життя.

А. Сейтмуратова і В. Сакаліс домагалися припинення репресій і постійних переслідувань неросійських народів СССР.

Голодівка на захист Г. Михайленко

У другій частині пресконференції д-р Ніна Строката-Караванська одягнула великий напис на знак солідарности з Ганною Михайленко „Оголошую голодівку". Такий же напис одягнула і А. Сейтмуратова, а Маруся Бек, відома українська діячка з Америки, виступила зі закликом прилучитися до солідарности акцій на захист Г. Михайленко й усіх політв'язнів. До цієї акції долучилися: О. Гевка, Христя Ісаїв, всі учасники пресконференції і навіть деякі представники преси. Вставши з місць і взявшись за руки на знак солідарности, присутні вислухали драматичну заяву-апель д-р Ніни Строкатої-Караванської на захист Г. Михайленко і її домагань до Мадридської конференції в справі звільнення усіх членів Української й інших Гельсінкських груп в СССР та всіх політв'язнів.

Участь преси

На пресконференції були присутні біля 30 чужинецьких кореспондентів преси, радіо та телебачення. Перебіг пресконференції фільмували еспанська і французька телевізійна станції.

Крім представників преси на конференції були присутні члени американської і канадської делегацій на Мадридські наради.

Японська урядова делегація відвідала Український Музей

Ню Йорк., Н. Й. — В понеділок, 17-го листопада ц. р., спеціальна студійна група, делегована японським міністерством сільського господарства і лісництва, відвідала Український Музей в Ню Йорку.

Група складалася з 17-ох осіб і перекладача. Провідником групи був д-р Кіосокі Морі. Місяць раніше японський Інститут технологічних перенесень, який організував цю поїздку, написав листа до Марії Шуст, директора Музею, прохаючи дозволу відвідати Музей з метою простудіювати історію його постання, внутрішнє влаштування, консервацію музейних об'єктів /в кімнаті з контрольованою температурою і вологістю/, фінансування тощо. М. Шуст подала всі інформації листовно, а під час відвідин передала каталоги та інші видання Музею. Завданням студійної групи є підготовити пляни побудови японського державного музею для зберігання сільсько-господарської спадщини".

Заслуговує на увагу, що з поміж тисяч музеїв в Америці і десяток музеїв в самому Ню Йорку японська комісія вибрала малий український музей.

ВЕЧІР МУЗИКИ І ТВОРЧОСТИ КАРАВАНСЬКОГО

Ірвінгтон, Н. Дж. — В неділю, 30-го листопада ц. р., о год. 4-ій по полудні тут, в Українському Народному Домі при 140 Проспект авеню відбудеться вечір музики і літературної творчости Святослава Караванського. У програмі: Святослав Караванський, д-р Лариса Онишкевич — доповідь, Іванна Кононів і Валя Калин — художнє читання, Марія Леськів — арфа, проф. Роман Левицький — бандура, Уліта Ольшанівська — керівник програми і фортепіян. Вечір влаштовує організація Американці в Обороні Людських Прав в Україні.

ВИСТАВКА З. ОНИШКЕВИЧА

Ню Йорк, Н. Й. — Виставка найновіших олій і акварель Зиновія Онишкевича відбудеться в Українському Інституті Америки при 2 Схід 79-та вулиця у таких днях: в неділю, 23-го листопада, від 1—7 вечора; п'ятницю, 28-го листопада, від 1—7 вечора і суботу, 29-го листопада, від 1—6 вечора. На виставці буде показана ціла серія нових образів з ріки Гадсон.

У світі

ФРАНЦУЗЬКА ФІРМА „Пюблік С. А." дістала дозвіл від польського комуністичного уряду перевести опит серед поляків у Польщі. Серед запитів, які заздалегідь треба було узгіднити з комуністичними чинниками Польщі, були також запити, як опитувані голосували б якщо б їм дано можливість вільно висловитися. У Польщі фактично існує тільки комуністична „Польська Зєдночона Партія Роботнічa" і декілька фіктивних груп комуністичних співробітників та поліційних агентів, які мають викликувати враження, що там є якийсь „спільний фронт". До сейму допущено декілька осіб з-поміж католиків. На вимогу польських чинників під переводження опиту виключено відомих польських дисидентів і опозиціонерів. Тепер паризький журнал „Парі Матч" опублікував вислідн того опиту. Опитуваних було 510 осіб різного соціоекономічного профілю. З того 34 відсотки заявили, що коли б їм дано змогу вільно голосувати, вони віддали б свої голоси на християнсько-демократичну партію /В Польщі існувала така і її популярно називано „хадеція"/, 27 відсотків голосували б на ППС /соціялістична партія/, 19 відсотків на ліберальних кандидатів, 4 відсотки на селянську /людову партію/, а тільки 3 відсотки на комуністичних кандидатів. 13 відсотків не відповіли на це питання, з того значна частина побоюючись, що органи довідаються про їхню думку і вони потерплять.

УРЯД ІРАКУ ПОВІДОМИВ, що вже в короткому часі він зможе поновити постачання нафтової ропи, а також можливо деяких нафтових переробів, на закордонні ринки. Згідно з тим повідомленням з Багдаду першими відборцями будуть постійні клієнти Іраку, а серед них у першу чергу Франція, Бразилія, Італія і Греція. Постачання буде тільки частиною попереднього експорту, бо відбуватиметься воно тільки через Туреччину, а поємність того нафтопроводу є коло 700,000 барилок денно. Дотепер нафтопровід після саботажу був в направі. На початок не буде використана повна поємність нафтопроводу з огляду на пошкодження деяких нафтодобувних осередків. З огляду на війну з Іраном вживання морського транспорту з портів і до портів Іраку припинене.

УРЯДОВІ ЧИННИКИ КНР поволи займають прихильну поставу до майбутнього уряду новообраного президента Рональда Регена та до його політики. Передвиборча заява Регена, що він після перебрання влади поновить дипломатичні привілеї представництва Тайвану викликала була схвилювання в Пекіні й виступи урядових чинників проти нього. Пекінський щоденник „Піплс Дейлі" тепер зайняв прихильнішу поставу, пишучи „Реген є поміркованим прагматистом, здібний на зміну своєї постави відповідно до потреби", а віцепрем'єр Зяо Їлін у свому офіційному виступі висловив впевнення, що співпраця між КНР і ЗСА за президентури Регена буде продовжатися, а навіть кращати. Їлін заявив „Ми сподіємося, що уряд Регена буде повністю дотримуватися принципів шанхайського комунікату"/ підписаного през. Ніксоном/.

СОВЄТСЬКИЙ ПАСАЖИРСЬКИЙ ЛІТАК ТУ-134 був змушений в часі перельоту до Мінеральних вод з Тифлісу приземлитися. Причиною випадку були...гуси. Літак улетів в табун перелітаючих високо диких гусей, від зударів з якими пошкоджено одно з крил літака та вікно перед пілотом. Комуністичний щоденник „Заря востока", який подав цю інформацію, не подав, чому радар заздалегідь не виявив птахів.

В Америці

НОВООБРАНИЙ ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕГЕН продовжує свої розмови з різними політичними діячами у Вашінгтоні, намагаючись своїми зустрічами прихилити на свою сторону якнайбільше впливових осіб, які в будучому могли б бути помічними в його адміністрації після інавгурації 20-го січня ц. р. Між іншим Реген зустрічався з сенатором Едвардом Кеннеді, впливовим демократом з Массачусетс і кандидатом на президента з Демократичної партії аж до самої конвенції демократів в Ню Йорку. Зустріч відбулася з ініціятиви сен. Кеннеді, який зацікавлений співпрацею з Урядом Регена, турбується долею договору про обмеження стратегічної нуклеарної зброї (САЛТ II), зменшенням бюджету та іншими справами, які прийдуть на чергу після перебрання Регеном урядування. Співробітники Регена вважають, що зустріч була позитивною і потрібною та проходила у приязній атмосфері.

ДЕЯКІ КОНСЕРВАТИСТИ в Республіканській партії висловили свою турботу, що Ронaлд Реген може піддатись впливам прихильників Джеральда Форда і важливіші пости в Уряді можуть перехопити прихильники колишнього президента, які опісля можуть вести ту саму тактику у відношенні до Совєтського Союзу, що її вів Форд і його найближчі дорадники.

ПОСАДНИК НЮ ЙОРКУ Едвард Кач має клопоти із судівництвом, яке він від деякого часу сильно критикує кажучи, що „воно цілком не діє у цьому місті-велетні". Вказуючи на численні приклади звільнення судами правдивих кримінальних злочинців, які з допомогою зброї доконали вбивств й інших насильств, Кач домагається реформи кримінального права і процедур, без яких на його думку, не можна буде припинити злочинства в Ню Йорку. Очевидно, критичні висловлювання посадника викликали реакцію численних суддів, які устами свого адміністративного зверхника заявили, що Кач „мішається у не свої справи" і намагається „стосувати тиск на суддів", порушуючи тим самим основний закон про незалежність судівничої системи.

СЕНАТСЬКА БЮДЖЕТОВА КОМІСІЯ затвердила військовий бюджет на суму 161 більйонів долярів, найвищий в історії З'єднаних Стейтів Америки і більший на 6,5 більйонів від того, якого домагався президент Джіммі Картер. Комісія покищо відклала на пізніше вимогу Картера, щоб призначити 1,5 більйона долярів на потреби пов'язані зі створенням спеціяльних частин, які можна буде перекидати швидким темпом на Близький Схід чи інші загрожені райони світу. Сенатор Джон С. Стенніс, демократ з Міссісіпі і голова цієї комісії висловив надію, що Сенат затвердить цей бюджет, хоч, як кажуть військові спостерігачі Сенат мусить ще узгіднити вже затверджену Палатою Репрезентантів суму у висоті 157,2 більйона долярів.

З ДЖЕРЕЛ ПЕНТАГОНУ стало відомо, що ген. Дейвід С. Джовнс, головнокомандуючий американських повітряних сил, зрезигнує мабуть з посту шефа об'єднаних армій, щоб оминути непорозуміння з новообраним президентом Роналдом Регеном. Як відомо, Джовнс рішучо виступав за негайне схвалення договору про обмеження стратегічної нуклеарної зброї (САЛТ II), підписаного президентом Джіммі Картером і Леонідом Брежнєвим у Відні, а Реген ввесь час висловлював своє застереження до теперішних форм договору, хоч ніколи не виступав проти самого договору як такого.

Сенатор Персі поїхав до Москви

Вашінгтон. — Сенатор Чарлз Г. Персі, який вндов зі перебере головство в сенатській комісії для закордонних зв'язків, виїхав в п'ятницю, 21-го листопада ц.р. до Совєтського Союзу, щоб там на місці поінформувати совєтських лідерів про становище республіканців і новообраного президента Ронaлда Регена про справи закордонної політики і договору про обмеження стратегічної нуклеарної зброї (САЛТ II).

Сенатор Персі, республіканець з Ілліной, заявив, що він намагатиметься пояснити совєтським керівникам, що велика перемога республіканців, а тим самим мандат народу для Регена, а також контроля республіканцями Сенату, створили зовсім нові вигляди для скорої ратифікації договору про обмеження нуклеарної стратегічної зброї. Крім того сен. Персі вважає, що внедозві американці говоритимуть про справи закордонної політики „одними устами", тобто ця політична лінія буде схвалена обидвома найбільшими політичними партіями.

На запитання кореспондентів сен. Персі перед від'їздом до Москви заявив, що усі справи, які він має намір порушувати у розмов і російанами, узгіднив заздалегідь з Регеном і його найближчими дорадниками, відмічуючи при тому, що він їде до СССР не як репрезентант Регена, а як член сенатської комісії для закордонних зв'язків.

Деякі політичні аналітики і спостерігачі, висловлюючись про заяву сен. Персі підкреслюють, що тепер Республіканської партії проходять тепер цікаві процеси, а впливи Джеральда Форда вже сьогодні сягають аж до Вашінгтону.

У СПРАВІ РІЗДВЯНОСВЯТОЧНИХ МАТЕРІЯЛІВ

Матеріяли до Різдвяносвяточних чисел „Свободи" редакційного порядку, як теж святочні побажання і оголошення, редакція і адміністрація „Свободи" прийматимуть тільки до 10-го грудня 1980 року (до числа за новим календарем), та до 20-го грудня 1980 року (до числа за старим календарем). Всіх читачів проситься додержуватися цих реченців. — Ред.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $30.00, 6 months — $16.00, 3 months — $9.00
UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to "Svoboda"; P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

P O Box 346 Jersey City N J 07303

Третя сила в Польщі

Останні дні серпня і перші вересня цього року в Польщі ввійдуть не лише в історію польського народу, але й великої частини Европи. Про них уже одні пишуть, як про тижні, „що потрясли світом", другі як про тижні, „що зрушили світ", а ще інші як про „дні революційних перемін". У цих бо днях в „людовій" Польщі на арену вийшла нова сила — робітники і їх незалежні професійні спілки.

Робітники в численних країнах світу співтворять життєву дійсність народів і держав. Але не в СССР і в сателітних країнах. Там вони зведені до ролі „коліщатка", послушного знаряддя в руках комуністичних партій, які присвячують їм особливу увагу, але не з метою включити їх у творчі процеси й керівництво, але з метою на їх поті й трудах закріпити своє володіння. І власне ті робітники в Польщі потрясли своїми плечима та скинули зі своїх плечей партію і її „вождів".

Взагалі „людова" Польща майже від перших днів свого постання під кінець Другої світової війни є тереном особливих подій і процесів. Насамперед почалося з Католицької Церкви. На підставі „наукових даних діалектичного матеріялізму", а ще більше зі зазнайства найвищі чинники в Москві рішили, що Католицьку Церкву в Польщі можна розіграти, використати її для своїх цілей, тобто для підпорядкування населення Польщі, а тоді розвалити її зісередини, або принаймні спаралізувати й звести до повної безчинности. Щоб упрягнути Католицьку Церкву і її світських віруючих, зокрема діячів у свій ридван, комуністи мусіли їм давати різні концесії й робити для них вийнятки. А наслідок : Католицька Церква закріпила себе, в нових умовах створила підстави своєї сили й разом із світськими діячами та з католицьким народом стала противаговою комуністичній партії, варшавському урядові, червоній Москві. Всі їхні наступи вона відбила й вийшла тріюмфатором. А славних „дев'ять днів" у травні 1979 року, дні побуту Вселенського Папи Івана Павла II заманіфестували щей тріюмф в небувалий дотепер в історії спосіб. Католицька Церква вийшла переможцем в боротьбі і в грі з комуністичним режимом та з червоною Москвою і виявила себе силою першої черги, чинником побіч державного апарату.

Комуністи завжди дотепер виявляли себе майстрами в розігруванні політичних груп і партій. І в Польщі їм удалося підпорядкувати собі партійні структури соціялістів, людовців, але не вдалося їм розіграти й підпорядкувати собі польську інтеліґенцію, діячів польської культури, робітників пера, митців і науковців. Ті завжди виривалися з-під контролі партії, поволі вирощували свої сили аж довели до сучасного стану: понад сорок позацензурних публіцистичних і наукових видань, з того якраз половина періодиків, позацензурні видавництва, які видають грубі томи красного письменства та наукових творів, суспільні наукові виклади й курси — могутній потік культурного процесу всупереч марксам, енґельсам, ленінам, сталінам та їм подібним. Ця друга сила стала побіч Церкви могутнім формуючим чинником у польському житті.

Третя сила — робітники і їхні профспілки — вийшли на лінію, на якій уже були дві попередні в серпні-вересні цього року. Одначе серпень-вересень — це був тільки початок. Комуністи й державний режим, натискані Москвою, не дали за виграну. Два місяці пізніше, на початку листопада вони, підготовившись добре, перейшли до протинаступу. Вони рішили змусити незалежні профспілки визнати себе таким самим „трансмісійним поясом" у руках комуністичної системи, яким вона є в усіх сателітних країнах, а в першу чергу в СССР. Та в „людовій" Польщі це не вийшло. Всі засоби натиску, шантажу, погроз навіть совєтською збройною інтервенцією, всі обіцянки, намови, спокуси вигод і золотих нагород не змінили постави польських робітників та їхнього профспілкового керівництва. Замість змін у статуті профспілок, чого вимагали партія і уряд, вони мусіли задовольнитися „аннексом", або як кажуть у Польщі „залончніком", звичайною декляpацією.

Світ протирає очі в здивуванні від таких подій. Всі мудрі й мудріші дорадники з різних вільних країн Заходу радили польським робітникам поступитися перед комуністичним насильством „задовільнитися кромкою хліба замість цілого буханця", але робітники заявили, що прийшов час, коли поступатися не можна, коли треба поставити чоло всім можливим небезпекам. В часі тих подій західньонімецьку пресу оббігло інтерв'ю з відомим польським ученим, колишнім польським комуністом Лєшеком Коляковским про „перспективу мирної дезінтеграції совєтської сфери впливів у Східній Европі", а італійський щоденник „Корріере" випустив статтю п. з. „Також для Москви виб'є година деколонізації".

„Листи читачів" повинні бути не довші, як одна сторінка машинопису, друкована через два інтервали. Лист повинен торкатися тем, порушених тільки на сторінках „Свободи". Реаґувати слід до десяти днів після опублікування матеріялу. Якщо лист пишеться рукою, то слід писати його чітко і виразно і також з великими відступами поміж рядками. Редакція застерігає за собою право скорочувати листи й виправляти мову, як і скреслювати різкі вислови.

Я. С.

ДЕЩО ПРО „ОРГАНІЧНУ ЄДНІСТЬ", РЕВОЛЮЦІЮ І УККА

У наших політичних дискусіях і полеміках лунають різні слова й фрази без намагання проаналізувати, що ці слова означають в дійсності, іншими словами не додумуючи їх до кінця. Дискусія є безплідна а то й неможлива без точної дефініції основних понять. Рівень нашого політичного думання не піднесеться, якщо ми не перестанемо жонглювати фразами, не застановляючись над тим, що вони мають означати.

Від кількох місяців чується про потребу „органічної", а не „механічної" єдности в УККА. На XIII Конгресі Українців Америки теперішній екзекутивний віцепрезидент Ігнат Білинський з обуренням говорив менш більш таке: „Панове! Як можна говорити про якусь єдність між революціонерами і еволюціонерами. Єдність може існувати тільки між елементами однорідними". Раніше на засіданнях Політичної Ради і в пресі він висловлював ту саму думку.

Метою цієї статті є проаналізувати цю тезу в надії, що вона добавить до ясности нашого думання у політичних питаннях.

На нашу думку, автор тези про органічну єдність у протилежності до механічної єдности в УККА помішав поняття „єдність" з „однаковістю" чи „однорідністю" і виявив, що він не розуміє, що це органічна єдність в застосуванні до народів. Треба подивитися на політичне життя інших народів відкритими очима, щоб переконатися, що навіть найбільш різнорідні елементи можуть бути об'єднані стримліннями до якоїсь спільної мети. Чи можуть бути більші різниці, ніж ті, що існують в Конґресі ЗСА, де поруч себе сидять і вирішують важливі справи білі, чорні, жиди, католики, протестанти і інші.

На бенкеті того самого XIII Конґресу Збіґнєв Бжезінскі мав промову, в якій припадково заторкнув ту саму тему єдности. Він сказав: „Ми є народом, а не органічною нацією, яка має спільне минуле: проте ми об'єднані спільною вірою в майбутнє, основаною на зобов'язуючому принципі особистої свободи". Бо справді, чи може бути більша різнорідність як та, що існує в Америці? Проте виходці з різних рас і континентів є тут об'єднані ідеєю свободи, любов'ю до своєї прибраної батьківщини і журбою за її інтереси.

Еміґрації поневолених народів об'єднані ідеєю визволення і свободи для своїх країн. Ця однорідна політично-партійна ідеологія чи програма повинна бути вистачаючою базою для об'єднання усіх в УККА. Коли І. Білинський говорив про органічну єдність він мав на думці політично-партійну єдність, бо органічна єдність завжди існувала в УККА. Всі українці чейже пов'язані спільним минулим, спільним походженням і спільною культурою. Це є те, що політичні мислителі, між ними й Бжезінскі, називають органічною єдністю народу.

Порівняння висловлювань І. Білинського і З. Бжезінского знаменито ілюструють рівень політичного думання обох бесідників. Один кидає слова, за якими криється нісенітниця, яку, на жаль, він не здібний добачити, другий говорить як державний муж і мислитель. Питання є, чи І. Білинський уважно прислухався до бесіди Бжезінского і чи є досить щирий зі самим собою, щоб зрозуміти свою помилку.

Так само недоречним видається нам протиставлення революціонерів і тих, що нібито є прихильниками еволюції в СССР. Чим різняться українські революціонери в Америці від тих, що себе ними не називають? Хіба тим, що одні говорять голосно про революцію, яку мав би хтось колись в Україні переводити, а другі про це не деклямують. Одні й другі не вибираються їхати в Україну робити революції чи еволюції, але живуть досить вигідно в Америці.

На нашу думку, еволюція і революція себе не виключають, не лише в біології, але і в суспільному житті. Еволюційні зміни на користь поневоленого народу призводять до скріплення його позицій і сили, щоб опісля здобути перемогу в збройному зударі. Дрібні полегші після смерти Сталіна довели до повстання в Мадярщині, до розрухів в Польщі і Східній Німеччині, до страйків у концентраційних таборах, до появи шестидесятників в Україні та різних форм спротиву. Немає, мабуть, українця, який не радів би будь-якими полегшами для наших земляків в Україні і не бажав би, щоб їх було більше. Тільки незрілі студенти та гімназисти 30-их років у Львові могли проголошувати гасло „чим гірше, тим краще для визволення", тому, мовляв, треба провокувати ворога до репресій, бо такі збільшені репресії доведуть до повстання. Дійсність виявляється інша. Сталінський терор, що знищив голодом, розстрілами і засланнями мільйони українців, ніяк не наблизив нас до моменту визволення, не викликав революції, але навпаки привів до застрашаючого послаблення народу. Наші „революціонери" думають, що говорячи багато про революцію, вони виявляться більшими патріотами. В їхньому романтичному думанні самостійність України здобута, якимсь чудом — еволюційним шляхом, нічого не варта. Мусить бути тільки кровопролиття, терпіння і смерть мільйонів, знищення країни, інакше самостійність — не важна. Ми не віримо в чудо еволюційного визволення від такого ворога як Росія, проте вітаємо кожен осяг українців, здобутий безкровно, еволюційно, бо ці осяги дадуть запоруку, що остаточна розправа, яка, мабуть, мусітиме бути кривава, закінчиться для нас перемогою.

Вкінці останнє питання: яке відношення до революції чи еволюції в Україні має мати УККА. Чи УККА був створений на те, щоб підготовляти революцію в Україні? УККА має конкретні завдання на американському терені, над виконанням яких можуть співпрацювати всі без уваги на те, що думає кожний про революцію, еволюцію, партократію чи російський імперіялізм у СССР. Не зважаючи на різниці поглядів на ці питання, усіх нас об'єднує одна мета: допомога в національному визволенні України. УККА повинен бути речником тих усіх, які йдуть до тієї мети хоч найрізнорідніщими шляхами.

Не зважаючи на конфлікт нам слід продовжувати працювати особисто і у своїх установах та організаціях над сповненням тих завдань, що від нас очікує поневолена Україна: інформувати — на належному рівні — про становище в Україні, допомагати тим, що стоять у перших рядах спротиву, творити наукові й культурні вартості, виховувати молодь в патріотичному дусі, здобувати впливи в країнах поселення і тим самим піддержку українському народові в його важких змаганнях.

З НАШИХ БУДНІВ

В Літературному Клюбі

Спочатку так виглядало, що патріот, який вискочив із вінди та увіґнався просто в двері Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку, такий схвильований чи підмінований результатами 13-го Конґресу УККА в місті Розколеного Дзвона Свободи, — як це майже ґеніяльно було схоплено на першій сторінці жовтневого числа журналу „Лис Микита".

Та швидко виявилось, що згаданий патріот насвистав, вибачте, на політику, зате йому млинським каменем залягли на серці культурні, чи там літературні справи.

— Стільки вас тут мотається усяких культурників, літературників та інших псувачів атраменту, — мовив подразнено, — і як це ви панове, всі разом докупи, могли допустити до такого скандалу!

— До якого? — спитав, як завжди заклопотаний, голова ЛМКлюбу, пан інженер Грицай, — не дуже певний того, чи він добре запаркував свою автомашину під будинком Українського Визвольного Фронту.

— Та як „до якого"! — далі нервувався патріот, — і тут справи так стояли, що коли він у цій же хвилині не лопне з досади, то напевно дістане такого, на жаль, популярного в наші часи „стровка". — Чи вам не сором, що цьогорічну літературну нобелівську премію за літературний твір не присудили нашому найбільшому і найславнішому прозаїкові, Уласові Самчукові з Торонто, а нагородили нею якогось „секенд-генд" поляка з Каліфорнії?!

— Вибачте, добродію, — вмішався в діялог, як завжди зручно і впору, наш імпрезовий референт, — але ми тут у клюбі, не роздаємо нобелівських нагород за красне письменство, лише Шведська Академія...

— Знаю, пане Степане! — відрубав йому, як сокирою схвильований гість, — але скажіть мені, будьте ласкаві, якщо ви такий дотепний, коли врешті цим панам-ляшкам перестане сипатись манна з неба?.. Бо прошу: Папу Римського мають, Бжезінского мають, Маскі мають, а тепер ще ця нагорода ніби з неба їм звалилася!.. Та вони нею так згорділи і так деруть вгору носа, що немає кому в барі при Восьмій вулиці „на... здров'є" сказати!

Так склалося, що гостем нашого ЛМКлюбу був також тоді шановний голова Об'єднання Українських Письменників „Слово", поет Остап Тарнавський з Філядельфії, авторський вечір якого відбудеться у Ню Йорку через два тижні, що вже тепер просимо гречно запам'ятати.

— Панове! — впали тоді з його уст вельмиавторитетні слова, — немає чого хвилюватися тим, що полякам припала цього року нагорода Нобеля, поскільки в поважних літературних колах переважає погляд, що визначний екзильний письменник, Чеслав Мілош, не отримав її не як поляк, а як литовець!

— Ех! — відмахнувся рукою схвильований патріот, — вам, панове докторе, як дитині міста Львова, напевно добре відомо, що небіжчик маршалок Пілсудський теж був литовського походження, а проте Львів нам загарбав і таку пацифікацію скроїв, що муха не сідає!

Ікер

Леся Кисілевська-Ткач

НАША ЗМІНА

Часто ми так заняті буденщиною, живемо в такому шаленому русі, серед крику й блиску реклям, захоплюємося числовими й фінансовими звітами величезних престижевих установ, що не знаходимо вільної, спокійної хвилини призадуматися над духовими успіхами нашої діяльности. Ну, що ж! Живемо в рухливому зматеріялізованому світі, в якому часом навіть вартість людини подається в долярах і вже помалу (а дехто й не дуже помалу) перебираємо його скалю вартостей...

Найбільше потерпіли в цій скалі вартостей виховники-вчителі. Їх тепер в Америці забагато, їм важко знайти працю, вони недоплачені, нешановані. Критика вважає, що вони не вміють вчити, що й насвітлено на обгортці „Тайму", у числі з 16-го червня ц.р. з таким написом: „Help! Teacher can't teach!" Учителям приписують вину за громадські недомагання за людські недоліки. Любов і пошана до них зникла.

Але цікаво, що недавно в „Ню Йорк Таймсі", 28-го жовтня ц.р. Фред М. Гечінгер, автор статті п. з. „Зразу нагадують незвичайних учителів" перелічує славних людей нашого часу, які у важливих хвилинах свого життя, як, наприклад, одержання нагороди Нобеля, спонтанно з вдячністю згадують своїх учителів з початкових або середніх шкіл, які мали рішальний вплив на їхнє життя. Це були звичайно маловідомі, безпретенсійні, але напевне великі духом учителі, які зуміли захопити своїх вихованців любов'ю до даної дисципліни чи мистецтва. Це саме ще сьогодні можна часом почути з уст старшого покоління про наших колишніх українських учителів-велетнів, що виховали свідоме, повне любови й відданости Україні покоління.

А що діється з новою зміною наших виховників-учителів діяспори? Чи розуміє їхні проблеми наша еміґраційна громада? Чи знаходить час серед палких дискусій призадуматися над допомогою молодим учителям побороти численні труднощі, як престижеві, мовні, фінансові, брак сучасних засобів до навчання? Чи дає вона їм належне признання за посвяту свого вільного часу, за віру в правильність нашого шляху й продовження його, за виховання нашої майбутности?

Гідну тих запитів відповідь дала горстка фундаторів стипендій, дав Український Вільний Університет, що присвятив стільки фахової і виховної уваги чотиротижневому Педагогічному Курсові цього літа в Мюнхені. Духовий успіх його дав вже зародок постійного вишколу у формі нашого рідного Педагогіюму, до якого злітаються, як до рідного гнізда учителі часто навіть із закінченою фаховою, але чужомовною освітою, бо це їхня рідна установа, бо тут крім вишкільних викладів, семінарів, вправних лекцій, вони спільно призадумуються над проблемами виховання української молоді.

Перенесімся спогадами в чарівний, залитий серпневим сонцем Мюнхен, що тоне в запаху квітів. У нашій рідній Альма матер, у великому відновленому будинку, що наповняє гордістю неодного відвідувача, у просторих залях, на коридорах, на терасі чи в городі — гамірно. Кожний учитель-курсант хоче поділитися з іншими своїм досвідом, хоче начерпати від співучасника нових думок,

(Продовження на ст. 3)

УНІГУ і його „колеґи" в Києві

Десь у Києві в університеті або в Академії Наук партійні „дяді" і „тьоті" з професорськими званнями виголошують студентам або науковим працівникам доповіді на теми: „Велика сила ідей ленінізму", „Російська мова — мова дружби народів", „Радянський народ — нова історична спільність людей", „Український буржуазний націоналізм — лютий ворог українських трудящих" і т. п.

У тому ж часі на другій півкулі в Українському Науковому Інституті Гарвардського Університету щочетверга відбуваються міждисциплінарні семінари науковців різних національностей з цілого світу на теми: „Жіночі манастирі на Україні і Білорусі, 1590-1721", „Мистецтво і архітектура собору св. Володимира в Києві", „Походження і значення назви Київ", „Перепомпування національного доходу з республіки до республіки на прикладі УССР" „Галичина і господарський розвиток в імперії Габсбурґів, 1867-1913" і т. п. (приклади взяті з цьогорічної програми). Висліди дискусії пізніше появляються у формі річника „Протокол Гарвардського українського семінара" („Minutes of the Seminar in Ukrainian Studies held at Harvard University"). Різниця між тамтешніми і тутешніми темами і їхнім стилем не вимагає коментарів.

За визначенням „Української радянської енциклопедії" УНІГУ належить до дослідних центрів Гарвардського Університету, „які обслуговують експансіоністсько-колоніяльні інтереси американського імперіялізму та шпигунські органи США". У зв'язку з чим і з уваги на вищеназвані теми

(Продовження на ст. 4)

Слава Дрималик-Шевчик

ДОРОГА

Властиво все почалося з весілля, вірніше, із рішучої постанови не проґайнувати цього важливого сімейного свята. Коли одначе час обмежений (американський час, літній чи зимовий, все чомусь коротший як в інших країнах), а віддаль 860 миль битої асфальтованої дороги, лишався лиш єдино можливий середник льокомоції — літак!

Поблажливо посміхаючись, скажуть люди: „Ясно, що — літак, що ж таке незвичайне? Сів — полетів — і заїхав!" Начебто вони самі, їхні батьки чи діди ніколи не тряслися на солом'яному сидженні сільської фіри, не обтовкали твердих лавок третьої кляси „старокрайових" вагонів, а від дитинства звикли до комфорту літунських доріг!

Так чи інакше, сталося так, що прийшлося їхати. Приготування і підгарячковий стан або „райзефібер" зростали постійно і пропорційно до приятельських порад земляків „ґлобетроттер'ів".

Співчутливі: (із сумним досвідом) „Візьми конечно „валіюм" на годину перед відлетом, або ні, краще допоможе тобі „драмаміна"!

Відважні: (море по коліна!) „Не бери ніяких ліків, в дорозі випий доброго „шата", а забудеш що внизу пропасна прірва!"

Обережні: (ці, які забезпечують себе на сто тисяч долярів, не дай Боже...) „Заткай вуха ватою, широко позіхай і жувай ґуму, головне, сиди близько напису „емерджeнсі ексіт"!

Найпростіше одначе вирішив справу мій рідний чоловік: „Що буде, то буде, жінко. Бодай, як будемо падати вниз, то двоє разом!", — і це мене остаточно привело до повної душевної рівноваги.

О'Гара — чи не найбільше летовище у світі і хіба найвища модерна вавилонська вежа. Йдеться без кінця довгими, ясними коридорами, йдеться „ескалятором" вгору, знову просто себе, і ще вище вгору, довкола рух, гамір гучномовців, безліч світел, кольорів, людей і одягів. Елеґантні зелені „пентс-сут" побіч простих „джінсів", модерні ясні закаблуки біжать поруч полотняних капців, мозаїка індійського „сарі" і ярка крата фармерської сорочки — а скрізь діти! Малі, більші і великі. І ті, що у ручних колисочках рожево-сплячі, і ці оголомшені, що дрібно наспівають за дорослими кроками, а над усе такі, що постійно губляться в товпі. Біжать стрімголов вперед, завертають на мить і знову кудись кружляють у невичерпній енерґії.

Вкінці, Богу дякувати — почекальня! Тепло-малиновий килим, вигідні кремові фотелі і стіна-скло, крізь яке на прозорій синяві гостро відрізуються крилаті великани.

Біля мене старший лисавий добродій у ясному одязі уважно розглядає біржеву сторінку часопису, збоку — група молодих, довговолосих створінь із насолодою попиває „кока-кола" і ритмічно вибиває босими ногами афро-американський радійовий ритм. Проти мене муринка у ярких фіолетних штанах, жує ґуму і дивиться кудись спляче-байдужими очима. Зате мале муринча вертиться безупинно, кругла голівка із тісно заплетеними косичками повертається сюди і туди, мов у ляльковому театрі. Ще надбігає двох молодих „бізнесменів", ясні тропікальні одяги, ідентично плоскі валізочки — живо продовжують якусь торговельну дискусію, а вже гучномовець викликає наш відліт!

Східці вдолину — вдаряє синь погідного неба і соняшність простору. Східці вгору і проходимо м'яко вистеленою серединою літака. Ноги стають дивно важкуваті, коліна гнуться, а шлунок підійшов угору, зовсім протилежно до свого анатомічного порядку. Звільненим рухом „допливаю" до місця 15А і 15В, але — тут вигідно розсілася муринка у фіолетах!

„Сорріˮ — кажу — це наші зарезервовані місця, переконливо простягаю два квитки. Вона мовчки показує ідентичні резервації, повертає голову до вікна, і виключає з нашої уваги, помішані квитки і всякі зайві проблеми.. Надходить стюардеса:

— „Вибачте, зайшла мала помилка, покищо мушу примістити вас окремо, але вже на черговому причалі зможете сидіти разом!"

Майнула єхидна думка: „Що буде, то буде, жінко...", але рішуче відганяю влізливу муху і розглядаю сусідів. Зліва — добродій, якого ми бачили у почекальні, надуті губи смокчуть грубе сиґаро, справа — різкий молодий профіль, руки по-дитячому сплетені на колінах, очі приплющені, дрімає.

Щойно тепер переймаю дрогання літака, щораз то сильніше, більш інтенсивне, напружене — світляний наказ і гучномовець: „Прикріпити пояси!" і — вже біжимо! Не „летимо чайкою, соколом" чи іншим поетичним птахом, не „підіймаємося у небесні простори" — а прямо біжимо! Чую розгін, прудкість бігу, а водночас якусь спонтанну радість у визволенні в простір!

Маліють дерева, доми, зелень зливається в яснотінисту соняшну мапу — і вже лиш синь круглого вікна. Раптом нагадую: „Жуй ґуму і позіхай!" — запізно! Дрогання пройшло у приємний одностайний шум а мої фізичні аномалії непомітно вернули до своїх природних позицій. Кладу вниз торбу наладовану цілющими ліками і дивлюся в глибину. Пошматовані плаї зелені і сонця, мінливий блиск води, час до часу ярка пляма фармерської хати, посередині крута стежка пільної дороги. Сільська давня дорога, котяться колеса фіри — а мої роки вертають у далеке дитинство.

* * *

Малі ноги гойдаються свобідно сюди і туди, бо сидження фіри ще трохи зависоке. Попереду Каштан і Сивий вилискують шерстю проти сонця, біля мене Антошко — віжки у темних долонях, а дорога веде просто до тростянецького дому. Не видержую:

— Антошку, а в старому млині коло двора ще дальше страшить?

Поблажлива усмішка: — А Бог його знає, може мельник за гріхи покутує, або хлопці до місяця риби шукають, але — нащо поночі туди ходити?

Думаю хвилину і знову

— А то правда, що в Переділлниці все крадуть коні?

Згірдливе: — Якже ж паннунцю, таж там злодій на злодієві їде і ще й злодієм поганяє!

(Закінґення на стор. 4)

Союзянки в Коговзі відзначили золотий ювілей Відділу

Коговз, Н. Й. /І. Д./. — Тут 34-ий Відділ Союзу Українок Америки відзначив 18-го жовтня золотий ювілей — 50-річчя свого існування бенкетом у залі Українського Клюбу. Сцена була відповідно удекорована, на всіх столах стояли квіти, багато союзянок прибуло у вишиваних суконках. Перед бенкетом мала місце зустріч громадянства при коктейлі та перекусці. Голова Відділу Ярослава Ракоча відкрила бенкет, згадуючи померлих членів. Зібрані повстанням з місць і однохвилинною мовчанкою вшанували їхню пам'ять. Голова пригадала тодішні обставини — з-перед 50 років — Союзянки зберігали рідну мову, виховували дітей в українському дусі, помагали українському народові на рідних землях. Вона згадала перших членок-основниць, привітала голову СУА, мгр Іванну Рожанковську та її чоловіка; Марію Лисогір з чоловіком; делеґаток інших Відділів СУА. Дальше ведення бенкету Я. Ракоча передала культурно-освітній референтці Уляні Омецінській.

Група союзянок під час золотого ювілею 34-го Відділу СУА в Коговзі

Оксана Цюпка відкрила бенкет англійською мовою, вітаючи всіх гостей і членок. Отець митрат В. Андрушків провів молитву. Оперова співачка Марія Лисогір проспівала гимн СУА при фортепіяновому супроводі проф. Ірини Заячківської-Гаврилюк. У. Омецінська представила гостей при головному столі. Зиновія Білас прочитала історію 34-го Відділу СУА, основуючі збори якого відбулися 20-го грудня 1930 року, а першою головою його була Марія Шаршанович. Далі за нею — Текля Мазурик, Ольга Коник і Віра Лисяк. Відділ відзначував День Матері, вшанував пам'ять героїні Ольги Басараб, переводив збірки на краєві цілі: на Боєвий Фонд, воєнних інвалідів, політв'язнів, фонд „Жіночої Долі" тощо.

Після воєнних часів відновлено Відділ у 1950 році. Головами були: О. Коник, О. Топорович, А. Ґавдяк, З. Білас, О. Павлів, К. Кухар, Є. Шанц, М. Касіянчук, К. Бездух, Н. Сосяк і Я. Ракоча. Діяльність проходила в трьох ділянках: культурно-освітній, імпрезовій і добродійній. Було засновано жіночий хор під керівництвом Ярослава Біласа, світличку; відбувалися доповіді на актуальні теми; численні виставки українського мистецтва; різноманітні імпрези: Свято-Миколаївські, Андріївські вечори, дні Матері, Батька, проскфори (ялинки) — ці аж 30 разів. Відділ співпрацював з місцевим Відділом УККА, з Українським клюбом, спільно влаштовував різні імпрези. Відбував спільні прогульки, уладжував курси вишивання, писання писанок, святкував подружні ювілеї членок.

Разом з сусідніми Відділами СУА організував вишивані вечорниці, покази історичної ноші, продаж печива й українських страв під час міжнародних фестивалів, День Української Дитини, Свято Жінки-Героїні, Український день у Коговзі (шостий раз), роковини 22-го січня в Олбані та багато інших імпрез. Членки відвідували хворих у лічницях і по домах, висилали пачки українським воякам у Кореї, у В'єтнамі, слали пакунки в Україну, жертвам землетрусу в Югославії, пачки з одягом і книжками до Бразилії, переводили збірки на дисидентів. Продажем печива й зужитого одягу здобували фонди на національні цілі, суспільну опіку, шкільництво, стипендії тощо.

Інж. Р. Ракочий, голова Клюбу, вніс тост на честь союзянок. Зібрані відспівали многоліття. Уляна Омецінська представила делеґаток СУА: голову округи Північного Ню Йорку І. Мартинець; голову Округи Південного Ню Йорку мґр Т. Дурбак; голову 47 Відділу М. Крамарчук; членок Окр. управи СУА: Ір. Руснак, І. Михайлюк і Г. Павлічка з Рочестеру; голову 68 Відділу з Сиракюз Я. Ґудзяк; голову 57 Відділу з Ютики Ірину Запаранюк, і членок — А. Кошикар і К. Драгош; голову 114 Відділу з Трою Л. Боднар.

В мистецькій програмі М. Лисогір проспівала при фортепіяновому супроводі проф. Ірини Заячківської-Гаврилюк три пісні, — за прегарне виконання яких нагородили співачку довготривалими оплесками. Посадник Коговзу Р. Кенестері в теплих словах привітав союзянок з ювілеєм. Він тішається великою працею СУА для добра членок і цілого міста Коговзу.

Голова централі СУА мгр І. Рожанковська з'ясувала діяльність СУА, цієї найстаршої понадпартійної організації, з великим впливом на жіноцтво й виховання молоді. Союз Українок Америки зорганізував Український Музей у Ню Йорку, опікується шкільництвом, закладає світлички, вложив багато праці в наше громадське життя, помагає нашим еміґрантам в Европі і Бразилії. Вкінці голова СУА вручила Почесну грамоту голові Відділу Я. Ракочій.

Письмові привіти, що їх прислали численні організації та окремі союзянки, прочитала Я. Білас.

Усні привіти складали: голови Окружних управ СУА — І. Мартинець і мгр Т. Дурбак, ред. І. Дурбак від Об'єднання українських ветеранів Олбанської округи. О. Цюпка прочитала привіти англійською мовою від Сестри111цтва в Коговзі та від сенатора Бруна. Потім голова Централі та голова Відділу передали почесні грамоти членкам Відділу, почавши від найстарших — О. Коник і М. Зальопаної. Голова 114 Відділу СУА у Трой Леся Болнар прочитала по-мистецьки гумореску св. п. В. Ґентіша „Одяг і жінки", що викликав загальну веселість.

В бенкеті взяло участь понад 200 осіб, у тому о. митрат В. Андрушків, о. протопресв. Ол. Лімонченко з дружиною, сестра св. п. Олени Лотоцької Стефанія Шуховська, її син Теодор Добош з дружиною, голови наших товариств з Олбанської округи, гості й члени СУА. Смачну вечерю приготовив Михайло Демчар з родиною.

Вкінці голова Я. Ракоча подякувала Марії Лисогір, проф. І. Заячківській-Гаврилюк та Л. Боднар за мистецьку програму, голові централі СУА мгр І. Рожанковській, З. Білас за хроніку 34-го Відділу, У. Омецінській і О. Цюпці за ведення бенкету, Українському Комітетові за приміщення, М. Мацюк за підготову ювілею, М. Демчар за вечерю, М. Крушельницькому за декорації на сцені, П. Цюпці за виготовлення програми й запрошень, оркестрі Аліка Худолія та співачці і „Міс Союзівці" Орисі Ганушевській за спів танкових пісень.

Отець протопресв. Ол. Лімонченко провів кінцеву молитву. Потім відбулася забава з танцями. Так союзянки з Коговзу гідно відзначили свій золотий ювілей і вони можуть пишатися цим успішним пройденим шляхом.

Наша зміна

(Продовження зі стор. 2)

нових проєктів. Ось тут Катруся з Англії оповідає про свою участь у протестаційній голодівці в Копенгагені, а Меланія з Барсельони завзято сперечається з Оксаною з Йонкерсу про активізацію учнів (сутичка Европи з Америкою)). Там Микола, за допомогою українських грошей, доказує „учням", що таки була самостійна наша держава, а Боян з Трентону викликує призадуму скільки важливих подій може статися за 21 хвилину у житті людини (на підставі „Майстер часу" І. Кочерги). Готовий все до психологічних роздумів, Богдан з Монтреалю жваво висказує свої думки в дружній розмові з самим ректором Володимиром Яневим, а там приходять щирі завваження щодо курсу викладачеві під шум Ізару, що мальовничою доріжкою веде до Інтернату „Рідної Школи". Іншим разом спільно витончуємо свій естетичний смак захоплюючись рембрандтівськими світлотінями та дюрерівською строгістю у музеї Альте Пінакотек, чи архітектурною величчю мюнхенських церков, ратуші, замків. Жагуче черпаємо сили з чарівної природи близьких Альп під час спільної прогулянки, а рідна пісня ще міцніше спаює нас в одну нероздільну родину. Свіжий подих рідної стріхи приносять нам учителі — нащадки може славного „Запорожця за Дунаєм" та нескорених лемків. І так УВУ, хоча часто недооцінюваний громадою уже 60-ий рік невпинно виконує свою місію, гуртує в різних кінців світу всіх, у кого ще „стукотить у грудях грудочка любимої землі" (В. Симоненко).

І знову час втікає, і не дозволяє слухати й слухати щирих завваг, критики, порад, похвал тих молодих ідеалістів-учителів, які не жаліли своїх вакацій, свого труду й доклали всіх зусиль щоб приїхати на вишкіл, збагатитися досвідом. Згодом у своїх громадах, вони передадуть це молодшій зміні, що виростає не бачивши України. І як би ми не хотіли продовжувати ці будуючі незабутні хвилини, невблаганна стрілка годинника на мюнхенській станції показує, що пора, на жаль, нам розлітатися в різні кінці світу. Тоді з бездушної різномовної юрби голів виринає личко Дарки, звичайно усміхнене, але нині з підпухлими від плачу очима, в яких усе ж таки крім жалю розлуки, горять вогні запевнення: „О, ми зустрінемося на другий рік тут знову!"

У ПІВНІЧНОМУ МОРЮ, недалеко берегів Англії втопився підполковник американського військового летунства Вілліям Олсон із Клівленду. В часі летунських вправ два бойові літаки зударилися в повітрі. Пілоти обидвох літаків урятувалися при помочі парашутів. У парашуті підполковника, коли він опинився в морі, поплуталися від ударів великих морських хвиль каблі, які внеможливили йому рухи, як і рятункову акцію англійського пілота, який також опинився у воді та загинув. Слідство виявило, що після зудару автоматичні викидачі викинули, згідно з пляном, увесь персонал з літаків, а трагедія сталася в наслідок бурхливого моря.

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ЗПУГГ
ЗБІРКОВА КАМПАНІЯ УДР
Збіркова листа ч. 6

Вашінгтон, Д. К.

250 дол. „Об'єднання Українців Вашінгтону";
100 дол. — С. Процик;
100 дол. — М. Пирський, Ню Йорк;
по 50 дол. — „Карпатський Союз" Вашінгтон, В. Демчук;
30 дол. — В. Шостак;
по 25 дол. — В. Козак, Т. Залуцький, Т. Вень, В. Грубак, С. Кравець, Б. Ясінський, І. Сось, Н. і І. Ґавдяк, О. Ломацький, С. Рапавий, Р. Хомяк, М. Гарасовська;
по 20 дол. — Галина Боровець, Марія Миколаєнко, М. Вохно, Ю. Раковський, В. Процінський, В. Забіяка;
15 дол. — Д. Корбутяк;
по 10 дол. — Е. Гіль, І. Масник, М. Ставничий, А. Вороняк, О. Зинюк, Д. Кінґ, В. Надрага, А. і О. Ґавдяк, Л. Рудинс, Р. Ференцевич, В. Олійник;
5 дол. — Ю. Філіпов.

У ШОСТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого
БАТЬКА, ДІДА, МУЖА І БРАТА

сл. п.

ВАСИЛЯ ҐРЕНДЖІ-ДОНСЬКОГО

ПОЕТА І ПИСЬМЕННИКА ЗАКАРПАТТЯ
буде відправлена

ПАНАХИДА
25 листопада 1980 р., у 7-ій год. веч.
в церкві св. Михаїла в Міннеаполісі, Мінн.

За Ваші молитви і тиху згадку будемо Вам вдячні.

Дочка — ЗІРКА ҐРЕНДЖА-ДОНСЬКА ДАНИЛЮК
Внук — МАРКО ДАНИЛЮК
та Родина в Европі

У глибокому смутку повідомляємо Родину і Знайомих,
що в середу, 19-го листопада 1980 р. в Лівінґстоні, Н. Дж.,
після довгої недуги, упокоївся в Бозі,
наш Найдорожчий
ЧОЛОВІК, ТАТО, БРАТ і ВУЙКО

бл. п. інж.

АНДРОНІК ТУРЧИК

проживши 77 років.

ПАНАХИДА у п'ятницю, 21-го листопада 1980 р., о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Литвин і Литвин — Union Funeral Home, 1600 Stuyvesant Avenue, Union, N.J.

ПОХОРОН в суботу, 22-го листопада 1980 р., з того ж заведення о год. 9-ій ранку до церкви Св. Тройці при Лаєнс Авеню в Ірвінґтоні, Н. Дж., а опісля на український православний цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — НІНА
син — ПАВЛО
сестра — ҐАЛИНА
брат — ВІТАЛІЙ в Австралії
та ближча і дальша Родина
в Америці і Польщі

ЗАГІН „ЧЕРВОНА КАЛИНА"
5-ий Курінь УПС і 23-ій Курінь УСП

зі смутком сповіщають Пластове Братство і Друзів,
що 16-го листопада 1980 року, відійшов у Вічність

сл. п. мґр

ОЛЕКСАНДЕР М. НАГОРНЯК

ПЛАСТУН СЕНІОР

ПОХОРОН — в суботу, 22-го листопада 1980 р., в год. 9:30 ранку з церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., на український католицький цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Вельми Шановній Родині, складає вислови щирого співчуття —

Генеральна Старшина

Ділимося сумною вісткою
зРіднею, Приятелями і Знайомими,
що дня 9-го липня 1980 р. у Львові,
відійшов від нас у Вічність,
наш Найдорожчий БАТЬКО

бл. п.

ЯКИМ КУЦИК

народжений 1893 р. в селі Вербіж, Зах. Україна,

підстаршина Українських Січових Стрільців, учасник Визвольних Змагань, купець і промисловець, член багатьох українських товариств і довголітній громадянин міста Львова.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У глибокому смутку:
син — МИРОСЛАВ з дружиною ГАЛЕЮ, Гюстон, Тексас
син — ЕВҐЕН з дружиною ВІРОЮ і донями: ГАЛЕЮ і МИРОСЛАВОЮ, в Україні
Ближча і дальша Родина в Україні, Америці і Канаді

У глибокому жалю і смутку повідомляємо Музиків і цілу Українську Громаду,
що з волі Всевишнього, дня 14-го листопада 1980 року,
у Філядельфії, Па., на 88-му році життя, відійшов у Вічність

КОМПОЗИТОР — ПІЯНІСТ — ПЕДАГОГ

св. п. проф.

ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ ГРУДИН

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 21-го листопада 1980 р. в похоронному заведенні Koschek, 990 S. Broad Street, Trenton, N.J.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ — в суботу, 22-го листопада 1980 р., о год. 10:30 ранку відправлять о. протопресвітер Богдан Желехівський та о. протоієрей Франко Істочин в Церкві-Пам'ятнику св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокій жалобі —
МАРІЯ ЯСІНСЬКА-МУРОВАНА з родиною

Замість квітів, проситься складати пожертви на посмертний фонд з призначенням для збереження і видання музичної спадщини.
Composer Grudine Memorial Foundation, P.O. Box 1428, Wilmington, Del. 19899

Дорога

(Закінчення зі стор. 2)

Не можу собі цього ніяк уявити, зрештою радість не дає спокійно всидіти:

— Антошку, а як Каштан і Сивий знають куди дорога до Тростянця?

Пояснює терпеливо як річ просту і зрозумілу:

— Ба якже, таже кожне створіння знає свою власну дорогу додому.

Уже непотрібно більше питати, бо — зліва колишеться у липневому сонці квітистий луг, темна кучер'ява смуга кущів над потоком, вище — ясні пшеничні поля у зелено-золотавій шахівниці, де-не-де перетикані старою пільною грушею. Справа — густий, аж синій ліс шумить як завжди і па[illegible] розігрітою сонцем живицею. Тепер він привітний і зн[illegible]омий, але в місячні, аж білі від срібла ночі стає дивно-таємничий — тут приємне дрижання пробігає тілом! Тішуся: „Стільки круглих і радісних годин, стільки повних, вакаційних днів ще передо мною!" Радість аж не міститься у малому, худощавому тілі. Снується сивий дим із Антошкового „махоркового дзигара" і крутить у носі. Пчихаю.

* * *

— „Соррі, може моє куріння вам заважає?" — і дивлюся просто у ввічливе лице старшого пана зліва. Поволі притомнію, дещо не до ладу запевняю, що ні, що його куріння ніяк не заважає, навпаки — але тут зупиняюся, бо що властиво лисавий добродій може знати про мою власну дорогу?

Літак пливе погідним простором, декоди знизу являються білі парашути хмар гостро прорізані крилом і знову безкрая синь соняшного неба. Стюардесса підкочує візок наладованаий усяким добром: „Прошу до вибору: сода, кава, „дрінк", перекуска?" Без надуми замовляю „дрінка", підглядаю сусіда, і — собі так само, не поспішаючи висушую до дна пластикову посудину. Ліниве тепло розливається по тілі, думки стають свобідні і дуже оптимістичні. Літак непомітно повертається навскіс, напливають хмари, клубляться одна понад одною, мішаються, але вже бураво-сірі, димні, мов би із залізничного комина. Залізничного? Давнього, як колись...?

* * *

Теплий подув насичений парою, вуглевим димом, мішаниною пороху і шкіряних валіз — запах залізничного двірця. Двері вагону відкриті, на площині муру мазки жовто-помаранчового квіту настурції, перекочуються багажні візки, хлопець монотонно вигукує: „Кава — шоколяда — гар-рибата — лемонада", кондуктор у червоній шапці (ще мабуть ц.к. урядовець) виходить на перон. Як мухи кружляють біля вух знайомі перестороги:

— „Не стій близько дверей і дивися, чи добре зачинені!" — а там написи аж у трьох мовах.

— „Не сідай біля вікна, бо там „протяг", і уважай на валізку!"

Головне, чи не найголовніше:

— „Не вихиляйся з вікна, щоб тобі іскра не впала в око!!".

Затріскуються двері, залізничник підносить свисток до уст, потрясає вагоном (це вам не „Пулман") і вже їдемо! Стою біля самісінького вікна, вікна широко розкриті, валізка десь там на полиці, і — вихилююся, як можу найдальше під прудкий знайомий подув залізничного вітру. Вітер розсипає волосся, гонить вгору стяжку при косі, кидає соняшним лиском в очі і — пахне. Зразу містом, опісля полем, лукою, лісом і чимось далеким, може просторами, які так дуже хочеться вловити? Враз стає весело, нагадую історію прадіда із із Тилича...

Отець Софроній (як каже родинна хроніка) завжди їздив фірою до перемиського владики, бо залізниці ще тоді в Мушині не було. Скільки днів їхав-то їхав, не було важливо як довго, бо хто тоді і до чого спішився? Ночував по плебаніях, попивав каву „з кожушком", вигравав або програвав у „преферанса", і завжди на час заїздив до аптеки „Під Звіздою" у Перемишлі. Коли ж побудували залізничну станцію в Мушині, а роки о. Софронія ніяк не хотіли маліти, вдалося таки рідні намовити його на поїздку новим винаходом. „Со трепетом душі" і при допомозі фірмана Іван всів таки до поїзду, але від дверей, обережно не відступав. Іван, у безпечній віддалі приглядався, як то „єгомость, поїдуть новою машиною". Пех чи фатум хотіло, що дбайливий залізничник затріскуючи двері, сильно притиснув ними пальці о. пароха! Біль і розпука додали крил старенькому, він миттю пробіг східці вагона, скочив на станцію і добігши рештою сил до підводи грізно гукнув: „Іване — завертай коні додому! Завтра їдемо фірою до Перемишля!!" І так сумовито і невідклично закінчився Ікаревий літ о. Софронія.

Держуся дверей, бо вагони починають колихатися від сильного розгону, дрогання і шум зростають, кондуктор щось говорить, але не дочуваю добре про що мова. Кондуктор? Який кондуктор? Червона шапочка і молоде дівоче лице нахиляється, а слова щойно тепер доходять до моєї свідомости:

* * *

— „Прошу закласти пояси — в'їздимо в полосу озера і воздушних порожнеч, буде дещо „раф ерія".

Голова тверезіє дочиста і думаю злобно: Нащо тобі треба було „дрінк'а"? Хто вродився до содової води (з малиновим соком?), хай не сягає по шляхетний трунок — але вже і так запізно. „Ерія" дійсно починає бути „раф". Спинка фотеля підноситься вгоду і вниз, сильні поштовхи хитають гладку рівновагу літака, прозора шиба стає темно-зеленава. Примикаю очі і сильно держуся поруччя, але гойдання ніяк не зупиняється, навпаки — підіймаємось і падемо безупинно, наче в корабельній гойданці. Корабель — море — Америка...?

* * *

Холодний платок на чолі, губи сухі і гіркуватий посмак в устах. позиція „горизонтальна", бо лиш так зможу перенести дванадцять днів плавби кораблем „Генерал Блечфорд", що несе мене до Америки. Ліжко хитається зі мною, з грюкотом розсипаються по долівці кабіни подорожні речі. Крізь прижмурені очі видно бурхливий, темно-зелений морський горизонт, нерівно замкнений круглим корабельним вікном. „Господи — коли ж врешті допливемо до цієї вільної землі Вашінгтона" — думаю розпачливо і держуся щосили залізного ліжка. Поволі колихання заспокоюється і обережно розплющую очі. Руки все ще держать поруччя, але вже фотелеве, позиція „вертикальна", а морська глибінь пройшла у погідну прозорість літунського неба.

* * *

Крило літака розділяється посередині, їдемо вниз, напричуд швидко наближаються дерева, доми, мурашки людей, — легкий стукіт... і звільнення бігу. Сусід вдоволено усміхається: „Уже причалюємо! Немає нічого кращого над їзду літаком! А моя дружина нізащо не поїде — боїться!" Вповні погоджуюся із думкою сусіда, що дорога небесними просторами — прекрасна! Соняшні двері запрошують до виходу, а молода стюардесса прощає нас милою усмішкою. Я теж усміхаюся, але дещо винувато, — вона ж ніяк не знає, що я за один „тікет" проїхала стільки безплатних шляхів!

У перспективі майбутнього залишається хіба ще подорож ракетою, але це рішуче дарую своїм дітям, чи внукам — з мене було досить. Якщо б одначе хтось геніяльний винайшов магічну „тайм машину", то хто знає, чи не відважуся ще на цю ризиковану ескападу? Може якраз тоді (в магічному — все можливе!), змогла б я ще раз поїхати... моєю давньою фірою, запряженою Каштаном і Сивим?

Знаю — що земля була б тверда і нерівна, як колись, а колеса підводи — неспішні, але я певна, що вкінці таки побачила б ще раз зелені перехрестя моїх тростянецьких доріг.

УНІГУ і його...

(Продовження зі стор. 2)

семінарів в УНІГУ наші колеги в Києві мають знамениту тему на їхній семінар: „УНІГУ на службі попівщини та габсбурзького і американського імперіялізмів". Або з огляду на часту присутність науковців жидівського походження (з ЗСА та Ізраїля) на семінарах УНІГУ „дяді" і „тьоті" могли б мати ще кращий заголовок доповіді: „Протоколи Мудреців Сіону і Протоколи т. зв. Гарвардського українського семінара".

Покищо з Києва лунає тільки промовиста мовчанка на тему УНІГУ. Присилають, правда, час від часу вивідувачів, які більш або менш удало позують на вчених, але про висліди цих розвідок — тиша. Може, ще не було інструкції з Москви, або була, але нечітка. Почекаємо всі.

Український буржуазний учений
(скупо оплачуваний Центральним Розвідчим Агентством)

Округа УНС в Рочестері...

(Закінчення зі стор. 1)

Дискутанти порушували також інші проблеми, як, наприклад, зарядження стейтового уряду про реєстрацію організаторів, збільшення інформаційної кампанії із завданням інформувати громадянство про працю і вартості забезпечення в УНС, збільшення дивіденд тощо. В дискусії забирали слово: Гавриляк, Попович, Іванців, Пристай, Ковальчук, Бах та інші.

Вичерпні відповіді давав дискутантам д-р Флис, який при тому додатково поінформував членів про нову програму позичок на студії, що її прийняла Екзекутива на своєму засіданні 1-го листопада ц. р., про нову клясу забезпечення, яка буде проголошена в черговому році, про Українську Будівлю, видавництво „Свобода" та інші справи.

Окрему увагу було присвячено обговоренню Конвенції УНС, яка відбудеться в Голідей Інн — давнтавн готелі. Після цієї інформації присутні застановлялися над вибором конвенційних комісій і постановили скликати на протязі двох тижнів окрему нараду з участю представників усіх Відділів Округи не тільки для вибору комітету підготови Конвенції, але також окремих підкомісій для конкретних завдань.

Також справа перебігу XIII Конгресу УККА у Філядельфії була темою обговорення. Гавриляк пригадав присутнім, що делегація УНСоюзу вийшла зі залі у третьому дні нарад Конгресу, під час звітування Номінаційної комісії і після того, як були порушені правила ведення Конгресу президією та знехтовано, а радше зліквідовано ротаційну систему, у якій на пості екзекутивного віцепрезидента УККА чергувались УНС, УБС, „Провидіння" і УНП. І. Іванців запитав д-ра Флиса, учасника Конгресу, чи звідомлення Гавриляка є правдиві і тоді головний предсідник потвердив правильність інформації заявляючи, що УНСоюз повернеться до активної праці в УККА тоді, як в цій установі зайдуть відповідні реформи і якщо вона дійсно стане центральною репрезентацією згідно з бажанням української громади в ЗСА.

Після цього вияснення була прийнята окрема резолюція з підтримкою становища Головного Екзекутивного Комітету у всіх рішеннях, які відносяться до Конгресу УККА.

Формально наради закінчились о год. 9-ій вечора, але присутні продовжували у товариській атмосфері обговорювати союзові й загально-громадські справи.

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СТЕФАН ШІМИРКО, член УНС Відд. 277 св. Івана в Гартфорд, Конн., помер на 67-му р. життя. Нар. 1913 р. в Лазарівка, Бучач, Тернопіль; членом УНС став 1963 р. Залишив у смутку дружину Анастазію, внука Володимира, двох братів, і дві сестри в Україні. Похорон відбувся 12 липня 1980 р.

Вічна Йому Пам'ять!
С. Кравець, секр.

МАРІЯ ПОХУРКО, членка УНС Відд. 361 Т-ва Дністер в Ню Йорку, померла в липні 1980 р. на 84-му р. життя. Нар. 1896 р. Перемишлянах, Україна; членкою УНС стала в 1944 р. Залишила у смутку дочки: Катерину, Анну і Софію, 5 внуків і 12 правнуків. Похорон відбувся 14 липня 1980 р. на цвинтарі св. Реймонда в Ню Йорк.

Вічна Їй Пам'ять!
С. Чума секр.

ІВАН СЛОБОДЯН, член УНС Відд. 239 св. Юрія у Філядельфії, Па., помер 13 липня 1980 р. на 66-му р. життя. Нар. 1914 р. у Філядельфії; членом УНС став 1933 р. Залишив у смутку дружину Павлину, двох синів: Івана і Роляндa, дочку Марію та сестру з родиною. Похорон відбувся на цвинтарі Голі Сепалчер, Філядельфія.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Винницький, секр.

СТЕПАН ВАСЬКІВ, член член УНС Відд. 363 в Олін, Н. Й., помер 13 липня 1980 р. на 87-му р. життя. Нар. 1893 р. в Серниках Середніх, Рогатин, Зах. Україна; членом УНС став 1923 р. Залишив у смутку двох синів: Івана і Петра і багато внуків та сестру в Австрії. Покійний був предсідником 363 Відділу 24 роки, починаючи від 1956 року, Похорон відбувся 16 липня 1980 р. на цвинтарі Ст. Бонавенчер, Аллеґани, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Юрій Луцишин, секр.

АННА ГНАТІВ, членка УНС Відд. 441 ім. Тараса Шевченка в Тандер Бей, Онтаріо, померла 19 червня 1980 р. на 69-му р. життя. Нар. 1910 р. у Форт Вілліям, Онт., Канада; членкою УНС стала в 1958 р. Залишила у смутку синів: Петра і Павла, дочку Марію, брата та сестру. Похорон відбувся 23 червня на цвинтарі Сейнт Патрік в Тандер Бей, Онт.

Вічна Їй Пам'ять!
Д. Заневич, секр.

АННА ВОЛОШАНСЬКА, членка УНС Відд. 50 в Лорейн, Огайо, померла 24-го травня 1980 р. на 88-му р. життя. Нар. 1891 р. в Україні; членкою УНС стала у 1923 р. Залишила у смутку дочки: Марію і Стеллу, синів: Александра, Едварда й Йосифа. Похорон відбувся на цвинтарі Елмвуд в Лорейн, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Ольга Трипняк, секр.

МАРТИН ДЗЕНДЗУЛЮК, член УНС Відд. 220 свв. Петра і Павла в Чікаґо, Ілл., помер 28 травня 1980 р. на 92-му р. життя. Нар. 1887 р. в Україні; членом УНС став у 1935 р. Залишив у смутку п'ять дочок: Стефанію, Джейн, Мері, Гелен і Франсес з родинами. Похорон відбувся 31 травня 1980 р. на цвинтарі Резурекшен в Джастіс, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Едвін М. Блідий, секр.

РОЗАЛІЯ КОСОПИ, членка УНС Відд. 200 Т-ва Вільна Україна в Озон Парку, померла 12 червня 1980 р. на 74-му р. життя. Нар. в 1906 р. в Санках Долішніх, пов. Рогатин, Україна; членкою УНС стала в 1941 р. Залишила у смутку сина Ярослава з дружиною та ближчу і дальшу родину на Україні. Похорон відбувся на цвинтарі св. Івана в Озон Вудгтевен, Квінс.

Вічна Їй Пам'ять!
Іван Пригода, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 14-го ГРУДНЯ 1980 р.

ФІНІКСВІЛЛ, Па. Річні збори 321-го Відд. Б-ва св. Петра і Павла, о год. 1-ій по пол. в парафіяльній залі у Фініксвілл. Па. На порядку нарад: звіти урядовців за минулий рік та контроперів, як теж вибір урядовців на 1981 р. Проситься всіх чл. прибути на ці збори. Проситься всіх чл. вирівняти залеглі вкладки. — І. Підгайний, предс., М. Лісовський, касир, Д. Чук, секр.